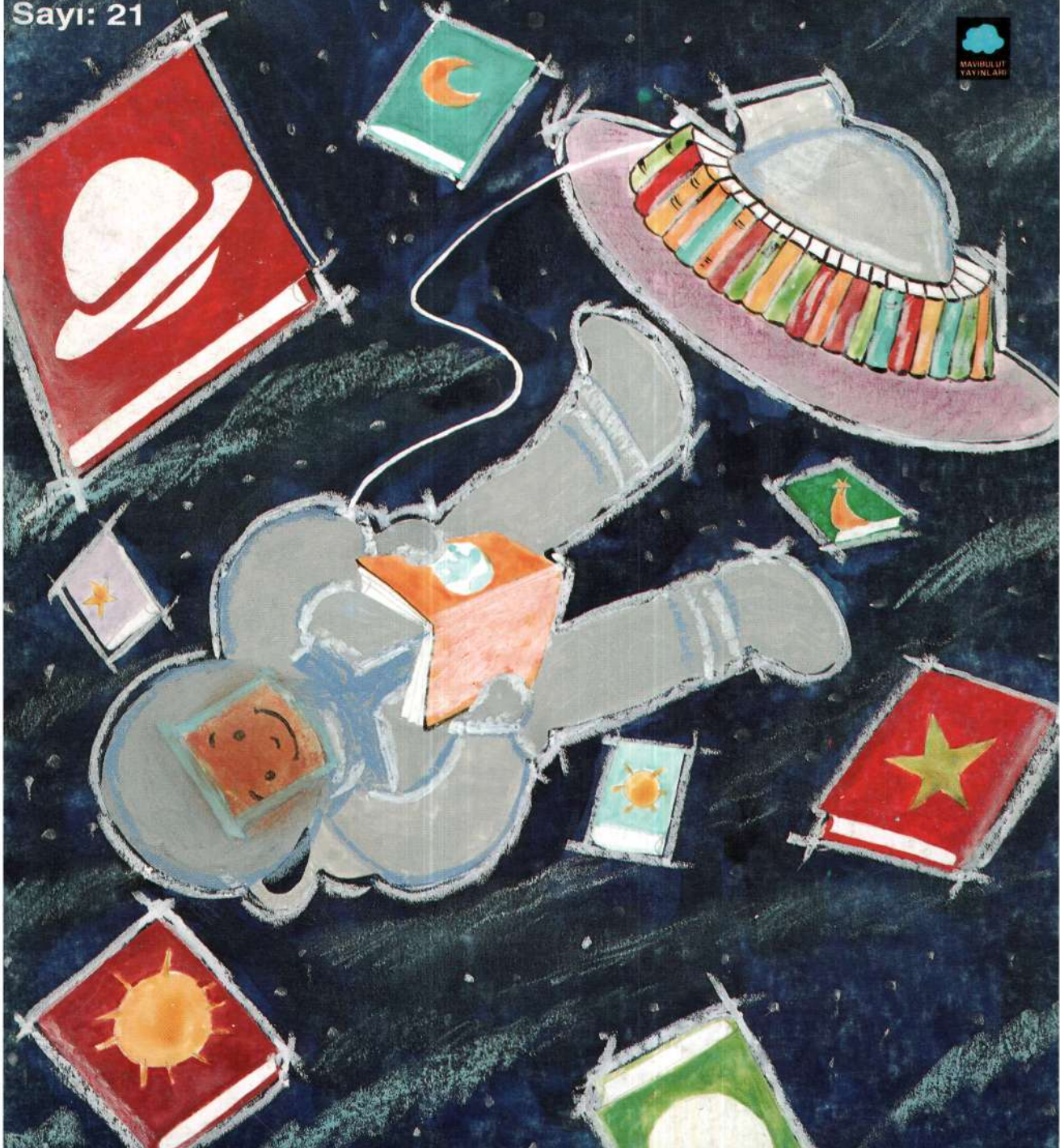

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 21

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince
incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990
tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye
edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 21

Temmuz 1993

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINLARI

YeniçarşıCd. 33/2 Ferah Apt. D.4

80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75 -76 Faks: 244 08 60

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç filmler: Reprograf (511 38 26)

Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Aylık dergi. Fiyatı: 15.000 TL.

Yıllık abone bedeli:

Yıllık 12 sayı: 150.000 TL.

Taahhütlü: 198.000 TL

Yurtdışı: DM 70 (Uçakla: DM 95)

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone
bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: Fatih Erdoğan

Merhaba!

Ülkemizin her yanı bir başka güzel. Çoğu zaman abonelerimizden davetler alıyoruz. Büyük bir içtenlikle bizi çağırıyorlar, "Gelin, birkaç gün bizim kentimizde, köyümüzde kalın," diyorlar. Fırsat buldukça da bu nazik davetleri geri çevirmiyoruz. Bize mutluluk veren bu öneriler aynı zamanda bir fikir de verdi. Kırmızıfare aboneleri arasında bir konukluk programı düzenleyebiliriz. Örneğin, İstanbul'lu bir abonemiz, birkaç gün için Trabzon'daki bir abonemizin konuğu olabilir, ya da Sakarya'dan bir kardeşimiz Mersin'deki bir abone arkadaşının konuğu olabilir. Böylece abonelerimiz yeni başka bir yörenin insanlarını, onların yaşantılarını tanımış olur. Böyle bir proje için öncelikle sizlerin ve anne babalarınızın fikirlerini de almak istiyoruz. Bize yazar mısınız?

Edebiyat ve sevgi dolu günler,

Kırmızıfare

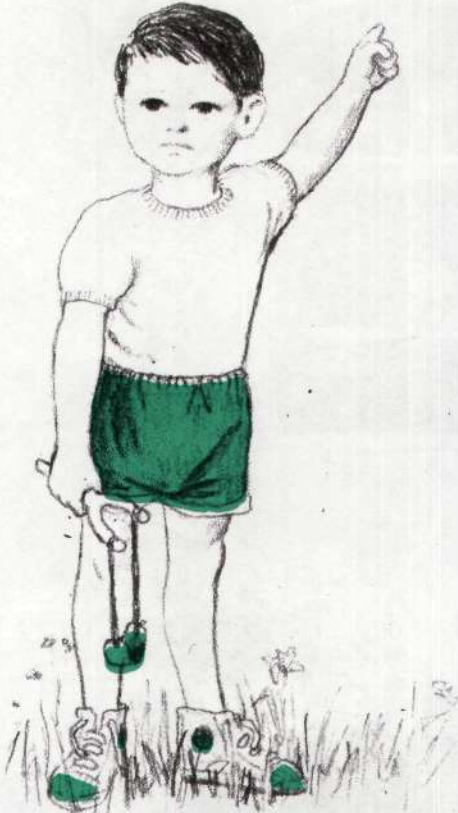
İçindekiler

Ağaç.....	Orhan Veli-Oktay Rifat	3
Mutluluk Ülkesi.....	Seza Aksoy	4
Sel Baskını.....	A. A. Milne	10
Fındıkfaresi.....		19
Onu Seviyorum (10).....	Fatih Erdoğan	23
Reklamları İsteyen Çocuk.....	Aytül Akal	24
Bir Baykuşun Öyküsü.....	Nejat Güç	28
Kardeşim Balina.....	Barbara Steiner	32
İpucu Bizden Çözümü Sizden.....	Turan Yüksel	38
Bir Kitap Bir Yazar.....		40

AĞAÇ

Ağaca bir taş attım;
Düşmedi taşım,
Düşmedi taşım.
Taşımı ağaç yedi;
Taşımı isterim,
Taşımı isterim!

Oktay Rifat - Orhan Veli

Resim: Yıldırım Derya

Mutluluk Ülkesi

Seza Aksoy

OKULLAR O sabah açılıyordu. Birinci sınıfa gidecekti Candan. Hava yağışlı olduğundan, henüz sabah olmadı sanıyordu. Kahvaltı masasının başında uyuklarken, koşturup duran annesiyle babasının, "Hadi, kahvaltını bitir, çabuk ol, okula geç kalacağız." sözleriyle, kahverengi gözleri arada bir kocaman açılıyordu.

Sonra yeniden minik, kıvrıkcık başı aşağı kayıveriyordu.

"Okulun ilk günü bütün çocuklar heyecanlıdır. Bizimkinin haline bak!" dedi annesi.

Candan, "Ben okulu bitirdim," dedi. Yumuk pembe yanakları, ucu aşağı dönük yarım aya benzeyen minik ağzı biraz aşağı sarktı. Babası, "O anaokuluydu," dedi. "Öhöö

4

Resimler: Kemal Urganç

öhö..." Kulağının dibinde kocaman bir patlama oldu. "Ah! Şimdi senin yerinde olsam. Kara önlüğüm, böyle beyaz dantelli, güzel bir yakam olsa." Yarım ay yukarı çekildi. Minik dişler çıktı ortaya. "Hepsi senin olsun," dedi Candan, "ben okulumu bitirdim. Bana ne."

Sonunda yarım ayın içini peynir ve yumurtayla tıka basa doldurup, onu yaka paça, kendisi gibi giyinmiş bir yığın çocuğun bağıştığı kocaman bir odaya tıktılar. Sonra da her günkü gibi işe gittiler. Öğretmenin tırnakları çok güzeldi. Bir de öğretmen ve çocuklar bu kadar çok bağırmasa.

"Bu 'A' harfidir çocuklar. Hep beraber, Aaaaaa..."

Candan bu çığlıklarla arada bir uyanmak, koşturup duran öğretmene ve tahtadaki şekillere şaşkın şaşkın bakmak zorunda kalıyordu. Kara tahtada, merdivene, yılanı ya da direğe benzeyen garip şekiller vardı. Neyse ki çıkış zili çaldı da, Candan'ın uykusu iyice açıldı.

Çıkışta, "Günün nasıl geçti?" dedi annesi. O gün Candan'ı almak için işten erken

çıkmişti.

"İyi. Öğretmenin güzel kırmızı tırnakları unlu kalemle bembeyaz oldu. Sonra merdiveni direğe dayarken tırnağının biri kırıldı. Ayy..." diye bağırdı."

Annesi, "Hangi merdiveni" diye sordu.

"Hangi merdiveni olacak, yılanın önündeki merdiveni," dedi Candan

"Ayy... Bir de yılan mı var?" dedi annesi. Şaşırmıştı.

"Anlamadın," dedi Candan, güldü. "Öğretmenim onların resmini tahtaya çizmişti." Annesi, "O başka," dedi, "yılan dediğin 'S' harfidir. Merdiven A', direk de 'T' harfi olmalı.

Sonra ne oldu?"

"Öğretmenim soru sordu bana."

"Bildin mi?"

"Bildim, bildim."

"Ne sordu öğretmenin?"

"Elmamı yerken, 'O ne o?' diye sordu. 'Elma..', dedim.

Elma olduğunu ben de biliyorum,' dedi."

"Peki, biliyorsa neden sormuş?"

"Ne bileyim ben!" dedi Candan. "Azıcık kızmış gibi oldu işte öğretmen. 'Dersin ortasında bir daha bir şey yemel!' dedi." Annesi gülererek, "Okulun kuralları bunlar," dedi, "zamanla alışırsın."

O gün ve ertesi günler hızla geçti. Okul kapısına yaklaşıncaya bir uykudur sarıyordu küçük kıızı. Çenesi esnemekten çıtır çıtır ediyordu.. Eve gelince de hep aynı sorular:

"Okumayı söktün mü Candan? Okumayana kırmızı kurdele takılmaz. Bunu biliyorsun değil mi? Hadi artık! Sök. Sök. Sök..."

Bu sözler karşısında kim olsa üzüldü. Candan'ın ağzı sağa sola kayıyor, sıkıntıdan elleri cebini çekştirip duruyordu. Tam, "Sökmedim,"

dediği sırada umulmadık bir şey sökülüp, ayağının üstüne düşüverdi. Ama, bu ne yazık ki okuma değil, okul önlüğünün cep kapağıydı.

Aksilikler bununla bitse iyi. Önüne okuma fişlerini, fasulyeleri, makarnaları koydular. Ardından yine kızılca kıyametler koptu. "Ben bunları okumayı öğrenmen için koydum, tembel çocuk. Metro ya da bebek evi yapasın diye değil."

Akşam yemeğinde bir tutam metro, ya da iki kaşık yılanı tabağına doldurdular. Karnına sancılar girdi. O denli yalvarmasına karşın, harfleri çikolata ile öğrenmesine izin vermediler. Bir gün annesi eve, çok güzel kapaklı bir kitapla geldi. Kitabın kapağında, beyaz bulutlar, mavi kanatlı bir kuş, bulutların arasında kırmızı giysili çocuklar vardı. Kimi buluttan çemberini çeviriyor, kimi ip atlıyordu. Çocukların bazısı da güneşle saklambaç oynuyordu.

"Kitabın adı Mutluluk Ülkesi," dedi annesi. Sonra okumaya başladı.

"Bir zamanlar mavi gözlü, sarı saçlı peri gibi güzel bir kız varmış. Ama çok önemli bir

kusuru varmış bu küçük kızın. Çok tembelmiş. Bütün tembeller gibi çok da mutsuzmuş. 'İnsanlar neden çalışır? Neden kitap okurlar? Yaşam ne tatsız!' diye her şeye dudak bükermiş. Yaptığı tek şey pencere önüne oturup can sıkıntısından esneyip durmakmış. Günün birinde mavi kanatlı bir kuş konmuş pencereye. Küçük kızıdan su istemiş. Kız suyu getirmeye giderken, kurnaz kurnaz gülümsemiş. 'İşte eğlence diye buna derim. Kimsenin mavi kanatlı kuşu yoktur. Onu yakalar kafese koyarım. Beni eğlendirsın bakalım.' Kuş minik gagasıyla suyu içmeye çalışırken, arkasına sakladığı sepeti kuşun üstüne kapamış. Sonra da onu kafese koymuş. 'Ne olur beni salıver,' demiş mavi kanatlı kuş. 'Olmaz.' demiş kız. 'Sen beni eğlendireceksin.' 'Ben acı çekerken sen nasıl eğlenirsin?' demiş kuş. 'Bak! Çırpındıkça tüylerim kafesin

tellerine takılıp kopuyor. Salıver beni.' Kız, 'Sana kötülük etmek istemem. Ama can sıkıntısını bilmezsin sen. Seni seyrederken eğlenirim. Zaman da çabuk geçer,' demiş. 'Gel bir anlaşma yapalım. Sen beni kafesten çıkar. Ben de sana Mutluluk Ülkesi'ne nasıl gidileceğini anlatayım.' 'Mutluluk Ülkesi diye bir ülke olduğunu hiç duymadım. Beni aldatıyorsun. Uçup gideceksin. Ben de kuşsuz kalacağım.' 'Bir dene.' demiş kuş, 'ne kaybedersin ki... Ama kazancın büyük olur. Bulutlarla yarışmayı, güneşle saklambaç oynamayı hangi çocuk istemez. Hadi!' Küçük kız kafesin kapısını açmış.

'Oraya nasıl gideceğim?'
 demiş..."

Masalın tam burasında,
 annesi kitabı kapatıp masanın
 üstüne koydu. "Masalın
 sonunu kendin okursun,"
 dedi.

O gece çok üzgün yattı
 Candan. Belki mavi kuşu
 görürüm diye pencereden
 bakarken uykuya daldı. Ertesi
 gün okulda çenesi yine çıt çıt
 ederken birden garip sesler
 duydu. Sesler tahtadan
 geliyordu. O garip şekiller
 çığlık atıp çırpınıyordu. Biri
 şöyle bağıırıyordu, "Beni
 tanımadığınız için buraya
 tıklılıp kaldım. Belim tutuldu.
 İmdat!" Bir başkası, "Beni kim
 tanırsa onu Mutluluk
 Ülkesi'ne götüreceğim. Tutsak
 etmeyin beni," diyordu. Sınıf
 arkadaşlarından biri o harfi
 tanıdı. İpe benzeyen şekil kara
 tahtanın içinden savrulurak
 çıktı. İki ucunu onu tanıyan
 çocuğun eline bıraktı. Çocuk
 sevinçle ip atlayarak,
 pencereden gökyüzüne doğru
 uçtu. Sonra yarım aya
 benzeyen bir şekil, onu
 tanıyan kızı kucağına aldı.
 Minik bir kuş gibi süzülüp
 uzaklaştı. Bir başkası çemberi
 tanıdı. Bulutlara yükseldi.

Bütün harfler birer birer,
 onları tanıyan çocukları alıp
 gittiler. Kara tahta ve sınıf
 boşalmış, orada sadece
 ağlayan Candan kalmıştı.
 Candan bir ağlama sesi
 duydu. "Bu da kim?" diye
 gözlerini açıp çevresine
 bakındı. Arkadaşlarının ve
 öğretmenin kendisine
 güldüğünü anlayınca çok
 utandı. O gün öğretmenin can
 kulağıyla dinledi. Yılbaşından
 birkaç gün önce annesine
 sevinçle müjdeyi verdi.
 "Okumayı öğrendim
 anneciğim. Masal kitabım
 nerede?"

"Kuş uçmadan önce şöyle
 demiş: 'Ben sihirli bir kuşum.
 Uçarken, sana yol göstereyim
 diye tüylerimden birini koparıp
 aşağı atacağım. Tüylerim mavi
 bir ışık çıkarır yere düşerken.
 Ne zaman ve nerede olursan
 ol, bu ışığı görünce oraya koş.
 Orada senden yardım isteyen
 birini bulacaksın. O insanların
 isteklerini yerine getir. Üç
 tüyüm düştükten sonra
 kendini Mutluluk Ülkesi'nde
 bulacaksın.' Kuş gittikten iki
 gün sonra, ilk mavi ışık
 gökyüzünden bir yıldız gibi
 kayıp düşmüş. Kız koşmuş.
 Dere tepe aşmış. Işığın

düştüğü yere gelmiş. Burası yaşlı ve hasta bir kadının kulübesiymiş. Yaşlı kadın kızıdan sıcak bir çorba ve sobasını tüttürecek odun toplamasını istemiş. Kız kadının isteklerini yerine getirmiş. Onu iyileştirmiş. Kadın da kızı ormandan topladığı otlarla öyle lezzetli ve besleyici yemekler pişirmiş ki, kızın yanakları al al olmuş. Güçlenmiş. Daha da güzelleşmiş. Kadın ona güneşle saklambaç oynamayı, rüzgârla yarış yapmayı öğütlemiş. Küçük kız kendini öyle güçlü hissetmiş ki, ikinci tüy ışık çıkararak düştüğünde, hiç zorluk çekmeden oraya ulaşmış. Bu kez kör bir bilginmiş ondan yardım isteyen. Küçük kızın okuma yazması yokmuş. Ama kuşun sözlerini anımsayıp hemen işe koyulmuş. Önce okumayı öğrenmiş. Sonra bilginin ondan istediği bütün kitapları, yorulup usanmadan ona okumuş. Kafasına takılan soruları bilğine sorarak pek çok şey öğrenmiş. Bilginden ayrılırken görmüş üçüncü tüyün çıkardığı ışığı. Burada insanlar cahil ve açmış. Yarı baygın halde sokaklara yatmış

ölümü bekliyorlarmış. Küçük kız onlara toprağın nasıl işlenmesi gerektiğini, bitkilerin nasıl ekilip, hasatın nasıl toplanacağını öğretmiş. Yöre halkının sevinci, onun da sevinci olmuş. İşi bitip ayrılacağı sırada mavi kuş yanı başına konuvermiş. 'Masallarda gökten üç elma düştü görenlerin başına, denir. Ben üç tüy düşsün diyorum. Sağlık, bilgi, akıl bunlar. Dile benden ne dersen, küçük kız.' Kız kuşu okşamış. Sonra şöyle demiş: 'Bana çok şey öğrettin. Bende olup da farkına varamadığım özelliklerimi sen öğrettin bana. Şimdi mutluluk nedir, biliyorum. Dileğim bütün çocukların benim gibi mutlu olması.'"

9

Candan o gece iki armağan birden aldı. Babasından bir paket çikolata, annesinden sarı saçlı mavi gözlü bir bebek. Ertesi gün öğretmeni kırmızı kurdelesini takarken onu yanaklarından öptü.

Yılın ilk karı, Candan okuldan dönerken yağdı. Bu da küçük kıza doğanın bir armağanı olmalı.

Sel Baskını

A.A.Milne

Resimler: Ernest Shepard

Türkçesi: Gülsevin Kırıl

10

YAĞMUR YAĞDI, yağdı, yağdı. Domuzcuk, "Tüm yaşamım boyunca-kimbilir kaç yaşındaydı, üç mü yoksa dört mü?-- hiç bu kadar yağmur yağdığını görmedim," diye düşündü. Günlerce, günlerce, günlerce yağmur yağdı.

"Keşke," diye düşündü Domuzcuk, pencereden dışarı bakarken, "yağmur yağmaya başladığı zaman Pufpuf'un evinde olsaydım ya da Christopher Robin'in veya Tavşan'ın. O zaman, tüm bu süre boyunca burada yapayalnız, yağmurun ne zaman deneceğini merak etmekten başka hiçbir şey yapmadan bekleyeceğime, biriyle Arkadaşlık ederdim." Ve kendini Pufpuf la sohbet ederken düşledi: Domuzcuk, "Hiç bu kadar yağmur yağdığını gördün mü, Pufpuf?" diyor, Pufpuf, "Ne kadar kötü,

değil mi Domuzcuk?" diyordu, Domuzcuk, "Acaba, Christopher Robin'in evinin yolu nasıldır?" diyor, Pufpuf da "Sanırım, zavallı Tavşan'ın evini seller basmıştır." diyordu. İşte böyle neşeli neşeli konuşurlardı ve eğer paylaşacak bir arkadaş yoksa, sel gibi heyecanlı şeyler hiçbir işe yaramıyordu.

Çok heyecan vericiydi. Domuzcuk'un burnunu sokup oynadığı küçük hendekler, küçük dereciklere dönüşmüş, sularını şapırdattığı küçük derecikler ırmaklara dönüşmüş ve kıyısında neşeyle oynadığı ırmak yatağından taşmış ve çevrede öyle çok yer kaplamıştı ki, Domuzcuk, acaba kendi yatağına da gelir mi diye kaygılanıyordu.

"Çepeçevre sularla sarılmış çok küçük bir hayvan olmak," dedi kendi kendine, "Çok

endişe verici. Christopher Robin ve Pufpuf ağaçlara tırmanarak, Kangu zıplayarak, Tavşan bir tünel kazarak, Baykuş uçarak, Aahia'ysa kurtarılanı kadar anıarak kurtulabilir; ama ben burada, etrafımı çepeçevre sel basmış, kaçamıyorum ve hiçbir şey yapamıyorum.

Yağmur yağmaya devam etti ve her geçen gün su biraz daha yükseldi, neredeyse Domuzcuk'un penceresine erişmişti... ve Domuzcuk hâlâ hiçbir şey yapamamıştı.

"İşte, Pufpuf," diye düşündü kendi kendine, "Pufpuf pek Akıllı değil, ama başına hiç kötülük gelmiyor. Aptalca şeyler yapıyor, ama sonuç iyi oluyor. İşte Baykuş, Baykuş da tam akıllı sayılmaz, ama biliyor. Sularla çevrildiğinde yapılması gereken en doğru şeyi bilir. İşte Tavşan. Tavşan da pek kitap okumamış, ama her zaman zeki bir plan yapabilir. İşte Kangu, Zeki değil, yok değil, ama Ru için o kadar endişelenir ki, düşünmeden yapacak iyi bir şey bulabilir. İşte Aahia.

Aahia zaten o kadar mutsuz ki, buna aldırılmaz bile. Acaba, Christopher Robin ne yapardı?"

Sonra, birdenbire, Christopher Robin'in anlattığı bir öyküyü hatırladı. Öyküde, ıssız bir adada kalmış bir adam, bir şişenin içine bir şeyler yazıyor ve denize fırlatıyordu; Domuzcuk da, eğer bir şişeye bir şeyler yazıp fırlatırsa, belki birisi gelir, onu kurtarır diye düşündü.

Pencerenin önünden

ayrıldı ve evde hâlâ kuru kalmış eşyalarının arasından aramaya koyuldu, sonunda bir kalem, küçük bir parça kuru kağıt ve mantarlı bir şişe bulabildi. Kağıdın bir yüzüne

İMDAT

DOMUZCUK (BEN)

yazdı, öbür yüzüne de şunu yazdı:

BEN DOMUZCUK'UM,
İMDAT, İMDAT.

12

Sonra, kağıdı şişeye koydu, mantarını sıkıştırabildiği kadar sıkı sıkıştırdı, düşmeden sarkabileceği kadar pencereden dışarı sarktı ve atabildiği kadar uzağa şişeyi attı. ŞILAP! Kısa bir süre sonra, şişe su yüzüne çıktı ve gözleri bakmaktan ağrıyınca kadar şişenin uzaklaşmasını seyretti; ona, gözleriyle izlediği kimi zaman şişesi, kimi zamansa bir dalga gibi geldi, sonra birdenbire anladı; şişesini bir daha hiç göremeyecekti ve kendini kurtarmak için elinden gelen

her şeyi yapmıştı.

"Şimdi," diye düşündü, "şimdi de, bir başkası bir şeyler yapmak zorunda ve umarım çabuk yapar, çünkü yapmazsa, ben yüzmek zorunda kalacağım, ama yüzmeye bilmiyorum; umarım bu başkası hemen bir şeyler yapar." Sonra, derin derin içini çekti ve "Keşke Pufpuf da burada olsaydı. İki kişi olmak çok daha iyi." dedi.

Yağmur başladığında, Pufpuf uyuyordu. Yağmur yağdı, yağdı, yağdı; Pufpuf da uyudu, uyudu, uyudu. Çok yorucu bir gün geçirmişti. Kuzey Kutbu'nu nasıl keşfettiğini hatırlıyorsunuz. Yaptığından o kadar gurur duyuyordu ki, Christopher Robin'e küçük beyinli bir ayının keşfedeceği başka kutuplar olup olmadığını sordu.

"Bir de Güney Kutbu var," dedi Christopher Robin. "Sanırım, bir de Doğu Kutbu ve Batı Kutbu var, ama

nedense, insanlar bu kutuplar hakkında konuşmayı pek sevmiyor."

Pufpuf bunu duyunca çok heyecanlandı ve Doğu Kutbu'nu keşfetmek üzere bir Tefere çıkmalarını önerdi. Ama Christopher Robin, Kangu'yla başka bir şey yapmayı düşünüyordu, bu yüzden Pufpuf Doğu Kutbu'nu keşfetmeye tek başına çıktı. Keşfetti mi, keşfetmedi mi unuttum, ama eve geldiğinde o kadar yorgundu ki, yarım saatten biraz daha çok süren yemeğinin ortasında, iskemlesinde uyuyakaldı ve uyudu, uyudu, uyudu.

Ve bir düş gördü. Doğu Kutbu'ndaydı, burası çok soğuk bir kutuptu, en soğuk karlar ve en soğuk buzlarla kaplanmıştı. Başını sokacak bir arı kovanı bulmuştu, ama ayakları sığmamıştı, o da onları dışarda bırakmıştı. Doğu kutbunda yaşayan Vahşi Öcüler çocuklarına yuva yapmak için, Pufpuf'un ayaklarındaki bütün kürkü kemiriyorlardı. Onlar kemirdikçe, Pufpuf'un ayakları daha fazla üşüyordu, sonunda

bir 'Ay!' ile uyandı ve kendini iskemlesinde oturmuş, ayakları suyun içinde ve evini sularla kaplı buldu.

Kapıya gidip, dışarı baktı. "Bu çok Ciddi," diye düşündü. "Bir Kaçış Yolu bulmalıyım."

Böylece en büyük bal kavanozunu alıp onunla ağacının yüksek, geniş bir dalma kaçtı; sonra aşağıya inip bir başka bal kavanozuyla yeniden kaçtı... sonunda tüm Kaçış tamamlandığında, Pufpuf ayaklarını sarkıtmış,

13

dalda oturuyordu ve yanında on kavanoz bal vardı...

İki gün sonra, Pufpuf gene aynı dalın üstünde ayaklarını sarkıtmış oturuyordu ve yanında dört kavanoz bal vardı...

Üç gün sonra, Pufpuf gene aynı dalın üstünde, ayaklarını sarkıtmış oturuyordu ve yanında bir kavanoz bal vardı.

Dört gün sonra, Pufpuf gene aynı dalın üstünde ayaklarını sarkıtmış oturuyordu...

Dördüncü günün sabahı Domuzcuk'un şişesi yüzerek yanından geçti, Pufpuf "Bal!" diye bir çığlık atarak suya daldı, şişeyi kaptı ve çabalaya çabalaya ağacına geri çıktı.

"Yazık!" dedi Pufpuf, şişeyi açınca. "Boşu boşuna islandım. Bu küçük kağıt da neyin nesi?"

Kağıdı çıkardı ve baktı.

"Bu bir masaj," dedi kendi kendine. "bir masaj bu. Öyle olmalı, yüzerek buraya geldiğine göre bana gelmiş olmalı, öyleyse bu bana yollanmış çok önemli bir masaj ve ben bunu okuyamıyorum. Christopher Robin'i ya da Baykuş'u, Domuzcuk'u veya okumayı bilen akıllı arkadaşlarımdan birini bulmalıyım ki, bana bu masajda ne yazdığını anlatsınlar. Ne var ki, yüzme bilmiyorum. Yazık!"

Sonra, aklına bir fikir geldi ve bence, Çok Küçük Beyinli bir Ayı için, çok iyi bir fikirdi. Kendi kendine dedi ki:

"Eğer bir şişe yüzebiliyorsa, bir kavanoz da yüzebilir ve eğer bir kavanoz yüzebiliyorsa ve eğer büyük bir kavanozsa, ben de üstüne oturabilirim."

Böylece en büyük kavanozu aldı ve kapağını kapattı. "Bütün gemilerin bir ismi olması gerekir," dedi, "Ben de bunun ismini Yüzen Ayı koyacağım. Bunları dedikten sonra, gemisini suya bıraktı ve arkasından atladı.

Kısa bir süre, Pufpuf ve Yüzen Ayı kimin üstte olması gerektiğine karar veremediler, ama bir iki denemeden sonra altta olanın Yüzen Ayı, üste binip ayaklarını gayretle

çırpanın Pufpuf olması gerektiği konusunda anlaştılar.

Christopher Robin, Ormanın öbür ucunda yaşıyordu.

Yağmur yağdı, yağdı, yağdı
ama sular onun evine kadar
gelemedi. Derelere ve
çevresindeki suya bakmak pek
eğlenceliydi, ama yağmur öyle
şiddetli yağdı ki, çoğu zaman

evde kaldı ve bir şeyler
düşündü. Her sabah,
şemsiyesini alıp dışarı çıkıyor
ve suyun geldiği yere bir
çubuk saplıyordu; ertesi sabah
dışarı çıktığında çubuğunu
göremiyor, suyun geldiği yere
yeni bir çubuk saplıyor ve eve
dönüyordu ve her geçen gün
yürümesi gereken yol
kısalıyordu. Beşinci
günün sabahı çepeçevre
sularla sarıldığını gördü ve
ömründe ilk kez, gerçek
bir adada olduğunu
anladı. Bu çok heyecan
vericiydi.

Baykuş'un uçarak gelip,
arkadaşı Christopher
Robin'e "Nasılsın?" dediği
gün, işte bu gündü.

"Hey Baykuş," dedi
Christopher Robin, "ne

eğlenceli değil mi? Bir
adadayım."

"Son günlerde iklim koşulları
çok olumsuzlaştı," dedi
Baykuş.

"Neler?"

"Yağmur yağıyor," diye
açıkladı Baykuş.

"Evet," dedi Christopher
Robin, "yağıyor."

"Sel suları görülmemiş bir
yüksekliğe ulaştı."

"Kim?"

"Her yeri sel bastı," diye
açıkladı Baykuş.

"Evet," dedi Christopher
Robin, "bastı."

"Ancak, beklentiler olumlu
yönde. Her an..."

"Pufpufu gördün mü?"

"Hayır, her an..."

"Umarım, iyidir," dedi
Christopher Robin. "Onu

merak ediyorum. Herhalde, Domuzcuk da onunla birliktedir. Ne dersin Baykuş, iyiler mi acaba?"

"Sanırım. Biliyorsun, her an..."

"Git ve bak, Baykuş. Çünkü Pufpuf pek akıllı değil ve aptalca bir şey yapabilir ve ben onu çok seviyorum. Anlıyor musun, Baykuş?"

"Pekâlâ," dedi Baykuş. "Hemen gidiyorum." Ve uçtu, gitti.

Kısa bir süre sonra geri gelmişti.

"Pufpuf yerinde değil," dedi.

"Yerinde değil mi?"

"Orada imiş. Ağacındaki geniş dalın üzerinde dokuz kavanoz bal ile oturuyormuş. Ama şimdi orada değil."

"Ah, Pufpuf!" diye bağırdı

Christopher Robin, "neredesin?"

"Buradayım," diye bir homurtu duyuldu arkasından.

Birbirlerinin kollarına atıldılar.

"Pufpuf, buraya nasıl geldin?" diye sordu

Christopher Robin, yeniden konuşabildiğinde.

"Gemimle," dedi Pufpuf Ayı gururla. "Bana, bu şişeyle çok önemli bir masaj gönderildi, ben gözüme su kaçtığı için okuyamadım ve sana getirdim. Gemimle."

Gururla böyle dedikten sonra, mesajı Christopher Robin'e verdi.

Christopher Robin okuyunca, "Ama, bu Domuzcuk'tan geliyor!" diye bağırdı.

Pufpuf omzunun üstünden bakarak, "Pufpuf la ilgili hiçbir şey yok mu?" diye sordu.

Christopher Robin mesajı yüksek sesle okudu.

"Onu bir an önce kurtarmalıyız! Seninle olduğunu sanıyordum, Pufpuf. Baykuş, onu sırtında kurtarabilir misin?"

"Sanmıyorum," dedi Baykuş, ciddi ciddi düşündükten sonra. "Sırt kaslarını düşündüğümüzde, şüphelidir ki..."

"O zaman, hemen ona uçup,

Kurtarma Ekibi'nin yolda olduğunu söyler misin? Pufpuf ve ben de bir Kurtarma yolu düşünüp gelebileceğimiz kadar hızlı geleceğiz. Hadi Baykuş, konuşma, hemen git!" Bunun üzerine, hâlâ söyleyecek bir şey düşünmekte olan Baykuş, uçtu gitti.

"Dur bakalım, Pufpuf," dedi Christopher Robin, "gemin nerede?"

"Şunu belirtmeliyim ki," diye açıkladı Pufpuf, adanın kıyısına yürürlerken, "bu sıradan bir gemi değil. Kimi zaman bir gemi, kimi zamansa, daha çok bir kaza. Şeye bağlı..."

"Neye bağlı?"

"Üstünde mi yoksa altında mı olduğuma bağlı."

"Ya... Peki, şimdi nerede?"

"İşte!" dedi Pufpuf, gururla Yüzen Ayı'yı işaret ederken.

Bu, Christopher Robin'in pek beklediği tür bir gemi değildi. Gemiye baktıkça, Pufpuf'un ne kadar akıllı ve cesur bir ayı olduğunu düşündü ve Christopher Robin böyle düşündükçe, Pufpuf öyle değilmiş gibi görünmeye çalışıp, alçakgönüllülükle yere baktı.

"Ama bu ikimiz için çok

küçük," dedi Christopher Robin üzgün üzgün.

"Domuzcukla birlikte, üçümüz için."

"O zaman daha da küçük gelir. Off! Pufpuf, ne yapacağız?"

Sonra bu ayı, Pufpuf Ayı, yani D.D.(Domuzcuk'un Dostu), T.A.(Tavşan'm Arkadaşı), K.K.K.(Kuzey Kutbu'nun Kâşifi), A.R. ve K.B.(Aahia'yı Rahatlatan ve Kuyruğunu Bulan)- aslında Pufpuf'un ta kendisi, öyle akıllıca bir şey dedi ki, Christopher Robin, ağzı açık, hayretle ona bakakaldı ve acaba bunca zamandır tanıdığı ve sevdiği o Çok Küçük Beyinli Ayı, bu ayı mı diye merak etti.

"Senin şemsiyenle gidebiliriz," dedi Pufpuf.

tip"

"Senin şemsiyenle gidebiliriz," dedi Pufpuf.

"?"

"Senin şemsiyenle gidebiliriz," dedi Pufpuf.

!!!!"

Birdenbire, Christopher Robin nasıl gidebileceklerini anladı. Şemsiyesini açtı ve baş aşağı suya koydu. Yüzüyordu, ama titriyordu da. Pufpuf içine bindi. Tam ağzını açıp her şey

yolunda diyecekti ki, biraz su yuttu ve Christopher Robin'e el salladı. Sonra ikisi de içine girdiler, şemsiye artık

titremiyordu.

"Ben bu gemiye Pufpuf'un Beyni ismini vereceğim," dedi Christopher Robin ve Pufpuf'un Beyni, derhal zarif bir şekilde döne döne güneybatı yönünde yol almaya başladı.

Bir gemi görüldüğünde Domuzcuk'un nasıl sevindiğini tahmin edebilirsiniz, tabii. İleriki yıllarda, Müthiş Sel Felaketi sırasında nasıl büyük bir tehlike atlattığını düşünmek hoşuna gidiyordu, ancak geçirdiği tek gerçek tehlike, evde kaldığı son yarım saat olmuştu. Bu, biraz önce uçup gelmiş olan Baykuş'un onu rahatlatmak için dala oturduğu ve bir martı

yumurtasının üstüne yanlışlıkla oturan teyzesi hakkında uzun bir öykü anlattığı yarım saattir ve öykü, tıpkı bu cümle gibi uzadıkça uzadı ve penceresinin dışında umutsuzca bekleyip, bu öyküyü dinleyen Domuzcuk, çok doğaldır ki, uyuyakaldı ve ta ayak parmaklarıyla tutunana kadar penceresinden suya kaydıldı, bu sırada şans eseri Baykuş, öyküde teyzesinin çılgılık attığı yere gelmişti, bir çılgılık attı, böylece Domuzcuk tam zamanında uyanıp, güvenli yerine geri sıçradı ve Baykuş'a "Öyle mi? Ne kadar ilginç," diyebilirdi ve Domuzcuk'un gemiyi, Pufpuf'un Beyni'ni (Kaptan C. Robin, 1. Tayfa P. Ayı) görünce, ne kadar sevindiğini tahmin edersiniz. Christopher Robin ve Pufpuf la, yeniden...

Öykü burada sona eriyor ve bu son cümleden sonra o kadar yorulduğum ki, sanıyorum burada bırakacağım.

Fındıkfare*si*

DAĞLAR

Dağların arkasından
Güzel bir mavi deniz görünür.
Dağların arkasından
Pırıl pırıl doğan bir güneş görünür.

Dağların arkasından
Uçan bir kuş görünür.
Gider gider ve pırıl pırıl
Masmavi denizin arkasından kaybolur.

Deniz Yurtbay/ İstanbul

19

KIRMIZI BALIK

Kırmızı balık akvaryumda.
Canı sıkılıyor galiba,
Yem versem
Yer mi acaba?

Kuyruğunu sallıyor
O yana, bu yana gidiyor
Sevindi besbelli.
Yemini yedi

Elif Öngel/ Bandırma

KIRMIZIFARE

Kırmızifare'yi aldım,
Okudum.
Ne harika bir dergi
Hemen abone oldum.

Çeşitli köşeleri
Masalları şiirleri
Kırmızifare
Dört dörtlük bir dergi.

ŞEKER BAYRAMI

Şeker Bayramı'nda Figür ile Bücür çok süslü giyindiler. Hemen babasının ve annesinin elini öptüler. Bu arada Bücür gizliden davulunu aldı. Tokmak ile ona vurmaya başladı. Güm, güm, güm...

Babası, annesi ve Figür hemen davul sesinin geldiği yöne gittiler. "Sabahın köründe davul çalınmaz," dediler. Sonra babası, "Bayram ziyaretine gitmeliyim," dedi.

Hemen anneannesine gittiler. Anneannesinin ve dedesinin ellerini öptüler. Birden Bücür cebinden oyuncak silahını çıkardı. Patlatmaya başladı, anneannesinin ve dedesinin ödü patladı. Dedesi de hemen tüfeğini aldı, kapının önüne çıktı. O da tüfeğini patlatmaya başladı. Bücür bir sıçrayışta dama çıktı ve dedesine, "Teslim ol!" dedi.

Dedesi, "Alemsin Bücür!" dedi. Babası Bücür'ün evde de böyle olduğunu söyledi. "Sabah sabah davul çalmaya kalkıştı." dedi. Sonra hep birlikte Şeker Bayramı'nı mutlu bir şekilde kutladılar.

Ata Uğur Şenol/ İstanbul
İHD (6-9 Yaş) ikincisi

20

ÇOK AYIP, KÖTÜ ŞEYLER YAPIYORSUN, KARDEŞİNE İYİ ÖRNEK OLMUYORSUN.

Sevgili kardeşim Emre,

Gönderdiğin bayram tebriğini aldım, ne kadar sevindiğimi anlatamam. Benim de gönderdiğim tebriği aldığını umarım. Bu sıralar birçok ilginç olay oldu. Bunlardan birini sana anlatmak istiyorum. Olay ablamla ilgili başladı, ama sonu bence çok ilginç.

Ablamın okuduğu okulun çok ufak bir bahçesi var. Öğrencilerin tümü aynı anda bahçe de toplansa, bahçe almaz. Kaldı ki okul mevcutları da az. Bu nedenle, bayrak törenlerini, ya sınıfta yapıyorlar ya da kat aralarındaki salonlarda. Öğretmenleri de bahçelerinde tabii.

Anlatacağım olay, cuma günü yapılan bayrak töreninde geçiyor. Sınıf arkadaşlarının boyları ablamdan bir hayli uzun olduğundan, aralarında kalınca etrafı göremiyor. Arkadşlarının hemen hemen göğüs hizasında

kalıyor. Bu durumdan bir hayli canı sıkılmış, tam törenin ortasında, elindeki pergelin ucunu aradan uzanıp önde duran Sertan Ağabey'in poposuna, "Cart!" diye batırmış. "Ihh!" diye acı bir sesle poposunu içeri çekmiş, daha fazla sesini çıkaramamış. Bu sefer yandan öne doğru uzanmış, Bülent Ağabey'in poposuna da, "Cart!" diye batırmış. "Aah!" diye bir ses, o da poposunu çekmiş, tören ciddiyetinden sesini çıkaramamış. Tören bittikten sonra iki arkadaşı ablamı, "Sen görürsün," diye kovalamaya başlamışlar. Ablamı son anda dayak yemekten diğer arkadaşları kurtarmış.

Ablamın bu olayı bana anlatırken öyle tatlı, heyecanlı ve de esprili anlattı ki, ikimizde katıla katıla gülüyorduk.

Meğer annem de bizi dinliyormuş. Ablama, "Çok ayıp. Kötü şeyler yapıyorsun, kardeşine de iyi örnek olmuyorsun," diye azarladı. Tabii bizde hiç ses yok ama gene de kıkır kıkır gülmeye devam ettik.

Geçenlerde de, eve annemin okul arkadaşları geldi. Okuldaki ve çocukluklarındaki anılarından söz etmeye başladılar. Okulda bacaklarına yazı yazıp nasıl kopya çektiklerini, nasıl yakalandıklarını, aldıkları cezaları, derse kalkan arkadaşlarının arkasına kâğıttan taktıkları kuyrukları, canlı yakaladıkları karafatmaları öğretmenin çekmecesine yerleştirip, çekmeceyi çeken öğretmenin hareket eden böceği görüp nasıl çılgık attığını, bazı günler okulu kırıp nasıl sinemaya gittiklerini, daha neler neler ballandıra ballandıra anlattılar, kahkahalarla güldüler. Gürültülerinden nerdeyse evi yıkacaklardı.

Hele hele öğretmenlerine taktıkları lakaplara bak; sesi gür olan fen öğretmenine gökgürültüsü Mediha, altın dişli cebir öğretmenine kuyumcu Mehmet, küçük adımlarla yürüyen fizikçiye tıp tıp Necmi, seke seke adımlarla yürüyen edebiyatçıya da küheylan Sabahat, gibi.

Bütün bu iyi örnekleri dinledikçe kafamda birçok projeler canlanmaya başladı. Bir bilsen neler neler.

Bir sonraki mektubumda daha ilginç olaylar yazacağıma emin olabilirsin.

Selam ve sevgilerimle,

Kan kardeşin Aytekin

Aytekin Kanbur/ İstanbul
İHD (9-12 Yaş) Üçüncüsü

UZAY MAÇI

Evet sayın seyirciler... Ben spikeriniz Göktaş. Bugün sizlere Evren Stadi'ndan, Güneş Sistemi-Uzayspor futbol karşılaşmasını naklen sunacağız. Şimdi, sahadaki arkadaşımın yaptığı röportajları izleyelim: "Aaa, evet sayın seyirciler, şimdi iki kulübün de teknik direktörleriyle beraberiz. Uzayspor'un teknik direktörüne soruyoruz: 'Maçla ilgili neler söyleyeceksiniz?' "Onları süper nova patlamasına uğramış gibi yapacağız.' Sanırım Güneşspor'un teknik direktörüne bunu sormama gerek yok. Evet, şimdi maça dönelim."

İki takımın oyuncuları şöyle sıralanıyor: Güneş Sistemi; 1- Plüton 2- Uranüs 3- Neptün 4- Dünya 5- Merkür 6- Jüpiter Uzayspor; 1- Venüs 2- Satürn 3- Kripton 4- Ksenon 5- Stenon 6- Neon (3'ten sonraki isimler bir gezegen adı olmayıp, havadaki gazların adlarından alınmıştır.)

Evet, şimdi oyuna Güneş Sistemi başlayacak. Bu arada top da Ay. Şimdi Neptün oyunu başlattı, Uranüs'e pas veriyor. Uranüs topa vurdu. Bu sırada Ay'ın bağırması duyuluyor. "Ah! Belim! Lütfen biraz yavaş vurun!" Şimdi orta sahada yapılan bir pas hatası, topun Uzayspor'dan Neon'a geçmesini sağladı. Neon şık hareketlerle ceza sahasına doğru ilerliyor. Karşısına Dünya çıktı. "Şimdi ne yapacak acaba?" derken, gerilerden gelen Venüs'e duvar pası yaptı. İlerlemeye devam ediyor. O da ne? Venüs çok sinirli. Neon'a doğru öfkeyle koşuyor. Bu arada Güneş Sistemi'nin iki oyuncusu Merkür ve Jüpiter, her ihtimale karşı hakemin kartlarını ve düdüğünü aşırıp, hakemin ağzını, ellerini ve ayaklarını bağlayıp kapalı tribünlere fırlatıyorlar. Uranüs Neon'a futbol topuymuş gibi öyle bir vuruyor ki, Neon kendi kalesinin filelerini delip, oyun sahasının dışına çıkıyor. Bu arada Venüs, Satürn ve Ksenon, Plüton'un üstüne yürüyüp, onu dövmeye başlıyorlar. Durumdan faydalanan Ay biraz kestiriyor. Hemen Neptün ve Jüpiter, arkadaşlarına yardım ediyorlar. Neon, kendi sahasında Venüs'le kavgaya tutuştu. Hakem oyun sahasına döndü ve bütün oyunculara kırmızı kart gösterdi. Yaklaşık 1200 astro yıl süreyle böyle bir maç izlememiştik. Bu arada, hakemin kartlarına aldırış eden yok. Herkes kavga ediyor. Hakem, "İstifa ediyorum!" diye bağırıyor. Sahada görevli arkadaşım bavullarını toplamış gidiyor. Sahanın topu olan Ay da Florida'ya tatile gittiğini söyleyerek uzaklaşıyor. Bu arada Ksenon, Merkür'e bir tekme indiriyor. Uranüs ise Neon'u yere serip arkadaşlarına yardıma geliyor. Hemen belirtelim, seyirciler de sahayı terk ediyorlar.

Altı saat sonra...

"Evet sayın seyirciler, saat gecenin on biri. Benim çok uykum geldi. Ben eve gidiyorum. Çoluk çocuk beni bekliyor. Bu maç burada biter."

Emre Açıksöz/ İstanbul

Onu Seviyorum... (10)

Fatih Erdoğan

AĞUSTOS güneşi altında kavrulan boş arsada duyulan, yalnızca çok iri sineklerin kulak delen vızıltısı. Evin arka tarafından tavana çıkan merdivenlerin başındaki dar gölgelikte oturuyorum. Dizlerimden aşağısı güneşte. Diz kapaklarımdaki yara kabuğuna arada sinekler konuyor. Elimle kovuyorum. Bir yandan da koruk yiyorum. Ön bahçenin üstünü kaplayan asmadan kopardığım korukları bir kibrit kutusuna doldurduğum tuza banarak yiyorum. Koruğun sert ekşiyle tuzun karışımını seviyorum.

Bir yandan da arsanın öteki ucundaki gül bahçeli eve bakıyorum. Gözlerim onu arıyor. Evdeler, biliyorum. Öğle uykusuna mı yattı? Anneme direnmeseydim ben de uyuyor olacaktım şimdi. Biraz yatıp, "Uyudum işte," dedim. İnanmadı ama dışarı çıkmama bir şey demedi.

Koruklar da bitti. Bir salkım daha? Hayır, dişlerim kamaşıyor artık. Birkaç basamak çıkıp tuzu her zaman gizlediğim tuğla oyduğuna koyuyorum. Aşağı inerken karşımda Selahattin'i görüyorum. Komşunun oğlu. Benden küçük. Sırıttıyor. Seviniyorum. Yalnızlık sıkıcı. Gül bahçesinde bir hareket yok. "Ne yapıyorsun?" diyor Selahattin. "Hiiiç."

Öylece oturuyoruz. Karganın biri çığlık çığlığa uçarak önümüzden geçiyor. Sonra yine sessizlik. İçimde tarif edemediğim bir duygu. Gül bahçesinde sessizlik. Birlikte olmak, konuşmak istediğim kişi Selahattin değil. Ama ona yalnızca uzaktan bakabilmeye cesaretim var. Selahattin de aynı yere bakıyor. Birden dilim çözülüyor. "Sabahtan beri bekliyorum," diyorum. "Neyi?" diyor Selahattin. Gül bahçeli evi işaret ediyorum: "Bahçeye çıkmasını." Selahattin önce boş bakıyor, sonra birden gözleri parlayarak sırtıttıyor. Saf saf sürdürüyorum: "Çıkınca bana el sallıyor, ben de ona. Onu seviyorum." Selahattin'in sırtıttığındaki hınzırlık artıyor. Elmacık kemikleri kızarıyor, görünen dişlerinin sayısı artıyor. Birden işkilleniyorum: "Heey, bana bak. Kimseye söyleme ama..." Selahattin kıkırdıyor, "Peki tamam," diyor. Biraz rahatlayıp sürdürüyorum. Onunla nasıl işaretleştirdiğimizi, ara sıra onlara gittiğimi, onun elini tuttuğumu anlatıyorum. Uydurduklarıma kendim de inanarak zevkle anlatıyorum.

Selahattin'in gözlerindeki pırıltının arttığını fark edince yeniden uyarıyorum: "Bak, aramızda kalacak..." Selahattin, başını sallıyor, ama hafifçe doğruluyor yerinden. Bir yandan beni kolluyor, daha anlatacak mıyım diye, öte yandan da fırlayıp gitmek üzere hazır. Rahatsız oluyorum. Susuyorum. Bittiğini anlayıp ok gibi fırlıyor yerinden. Akşam olmadan da mahalledeki herkes benim gül bahçeli evin kızını sevdiğimi öğreniyor.

reklamları isteyen çocuk

Aytül Akal

Resimler: Mitra Reyhani Gadim

"ANNEEEE!.. Ben de şu renkli şekerlerden istiyorum!" diye annesine seslenmiş çocuk, televizyondaki reklamları izlerken. Hem şeker, hem de çikolata istiyorum!" Tam o sırada, çiklet reklamı başlamış. Çocuk yine seslenmiş, "Anneee, patlayan çikletlerden de istiyorum. Bir de deminki reklamda çocuğun içtiği renkli gazozlardan istiyorum."

Anne bu kadar şeyi birden çocuğa nasıl alsın? "Hepsi olmaz!" demiş. "Yalnız bir tanesini alırım. Ama iyi düşün.

Hangisini istiyorsan, bana onun resmini çiz. Resimde ne çizmişsen, sana onu alacağım."

Çocuk çok sevinmiş! Yaşasın! Annesi ona reklamlardaki renkli şeylerden alacak. Hangisini seçse acaba? Hangisini?.. Şekeri mi? Yok, yok, çikolatayı! Evet, karar vermiş. Çikolatayı seçecekmış. Hemen beyaz bir kağıt almış. Renkli boyalarını çıkartmış. Başlamış, renk renk yaldızlı kâğıtlara sarılı çikolata resimleri çizmeye... Sonra, reklamlarda çikolataları açıp

iştahla atıştıran çocuğun resmini çizmeye başlamış. Önce kafasını çizmiş. Gözlerini, ağzını, burnunu yapmış. Sonra gövdesini, ellerini, ayaklarını... Derken, çizdiği çocuk birden canlanıvermiş ve resimden dışarıya atlamış. Evet, evet, işte tam karşısında duruyormuş şimdi!

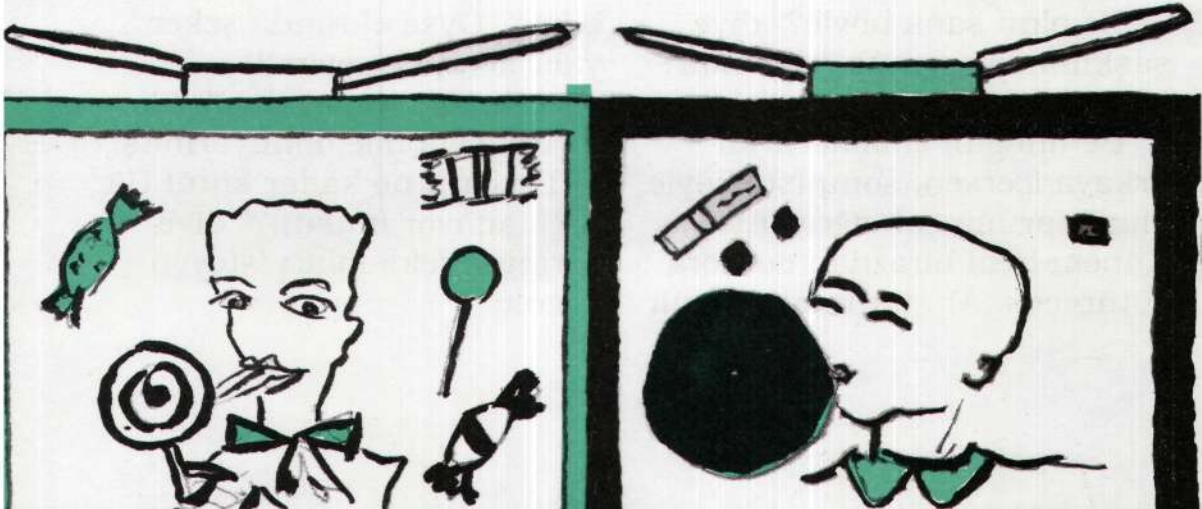
Ama reklamlardaki sağlıklı ve neşeli çocuğa hiç de benzemiyormuş doğrusu. Yüzü kıpkırmızı, vücudu benek benek lekeliymiş. Bir taraftan da kaşınıp duruyormuş. "Ne oldu sana böyle?" diye şaşkınlıkla sormuş, reklamları isteyen çocuk. "Çok çikolata yemenin sonucu bu! Alerji oldum. Reklam filmini çekerlerken zaten çok fazla yemiştım. Filmden sonra da koca bir kutu hediye ettiler. Çok şanslı olduğumu düşünüyordum ama

yanılmışım. Daha kutudaki çikolataların yarısını bile yememiştım ki, alerji oldum. Her tarafım kaşınıyor." "Çikolata alerji mi yapar?" diye şaşkınlıkla sormuş reklamları isteyen çocuk.

"Tabii, bilmiyor muydun yoksa? Fazlası hem karaciğere zarar verip alerji yapar, hem de mideni bozar."

Çikolata istemekten hemen vazgeçmiş çocuk. Resmi yırtıp atmış. Reklamlardaki çocuk da ortadan kayboluvermiş.

En iyisi kolalı gazoz içmekmiş. Hem serinletirmiş, hem susuzluğu giderirmiş. Başka bir kâğıt almış. Önce bir şişe resmi yapmış. Kapağını kapamış. Sonra da, reklamlarda kolay şampiyonluk kupası gibi havaya kaldırıp, neşe içinde lıkr lıkr içen çocuğun resmini çizmeye başlamış. Önce kafasını çizmiş. Saçlarını,

26

gözlerini, ağzını... Sonra ellerini, ayaklarını, derken çocuk birden canlanmış ve odaya atlayıvermiş. İşte, tam karşısındaymış şimdi!

Ama o da ne? Hiç de kupa kazanmış şampiyona benzemiyormuş. Karnını tutmuş, iki büklüm kıvranan bir çocukmuş bu.

"Ne oldu sana böyle?" diye şaşkınlıkla sormuş reklamları isteyen çocuk.

"Benim gibi kolaları arka arkaya içersen, sonu işte böyle olur. Karnım çok ağrıyor. Annem beni birazdan doktora götürecektir. Ah, karnım!" Çocuk

ağlamaya başlamış.

Reklamları isteyen çocuk, resmi hemen yırtıp atmış. Karnı ağrıyan çocuk ortadan kayboluvermiş.

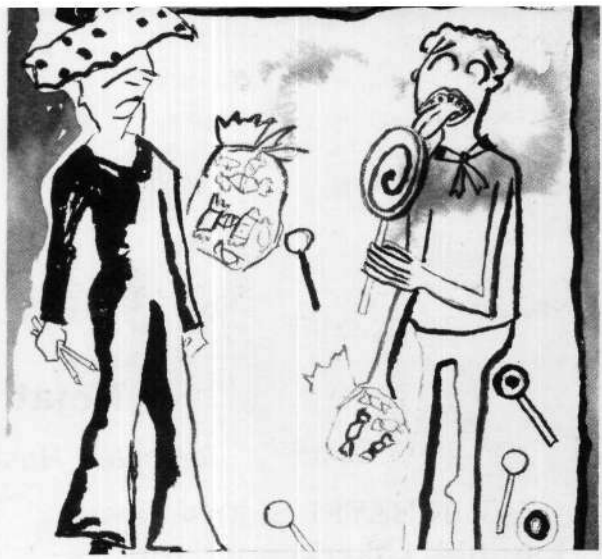
"En iyisi şeker!" demiş kendi kendine, "hem, şeker enerji verir!" Başlamış, renkli renkli şekerler çizmeye. Bazılarını torbaya doldurmuş, bazılarını sap takmış. Kimini ktır ktır yiyecekmiş, kimini tıpkı ekranda bütün çocukları imrendire imrendire şeker yalayan çocuk gibi yalayıp yutacakmış. Oh, canı daha şimdiden bütün şekerleri

yemek istiyormuş. Şeker yalayan çocuğu çok çabuk çizmeliymiş. Hemen kafasını, gözlerini, gövdesini... Evet, şimdi ayaklarını, ellerini... Hoop, çocuk canlanıvermiş. İşte, tam karşısındaymış şimdi. Üstelik kendisine tatlı tatlı gülümsüyormuş. O da ne? Ne çirkin bir çocukmuş bu böyle? Oysa ekranda şeker yalarken pek sevimli gözüküyor, simsiyah çürük dişleri belli bile olmuyormuş.

"Dişlerin ne kadar kötü! Hiç fırçalamıyor musun?" diye sormuş, reklamları isteyen çocuk.

"Hiç fırçalamaz olur muyum?" demiş, şeker yalayan çocuk. "Ama o kadar çok şeker yedim ki, artık fırçalamakla bile temizlenmiyor. Bütün dişlerim çürüdü. Şekerin dişler için zararlı olduğunu annem hep söylerdi de ona inanmazdım."

Reklamları isteyen çocuk, çizdiği resmi hemen yırtmış. Çocuk ortadan kaybolmuş. "Galiba en iyisi çiklet!" diyerek, başlamış renkli kâğıtlarla, ödüllü, resimli çikletler çizmeye. Sonra da, reklamlarda çikletleri avuçlayıp cebine dolduran, bir taraftan da, ağzında kocaman balonlar şişiren çocuğu çizmeye başlamış. Kafası, gövdesi, kolları... Derken, bu

çocuk da canlanıvermiş. "Hoop!" diye odanın ortalık yerine atlamış.

O da ne? Bu çocuğun da dişleri çürükmüş. Üstelik sağlıksız bir çocukmuş. Yüzü beyaz, kolları bacakları çöp gibiymiş. Çiklet de mi zararlıymış yoksa?

"Bir kere, çiklette de bol şeker var," demiş çiklet patlatan çocuk. "Sonra, çiklet çiğnemek çocukların iştahını kapatır. Hem sonra sen, çikletlere konan boya maddesinin zararlı olduğunu da duymamış mıydın?"

Çocuk artık başka bir şey duymak istememiş. Hemen çizdiği resmi yırtıp atmış ve annesine koşmuş.

"Anne, ben ne istediğimi seçtim," demiş, "kocaman bir tabak meyva istiyorum."

Bir Baykuşun Öyküsü

Nejat Güç

Resimler: Hüseyin Morova

OBUR BAYKUŞ, kasabaya karanlık çökerken uyanır, yıkık bir ahşap evin kalıntıları arasındaki yuvasından çıkıp geceye karışırdı.

Kasabanın geceleri tek kralı baykuştı. Binlerce yıldızın pırıldadığı gökyüzünün altında gün ağarana dek kanat çırpardı. Kümesin yolunu yitirmiş civcivler, evine geç kalmış fareler, su kıyısında gezinmeye çıkmış kurbağalar, onun keskin bakışlarından hiç kurtulamazlar bir anda midesine iniverirlerdi...

Uzun kış gecelerinde, baykuş acımasız bir cellat gibi, sokakların, kırların üstünde uçarken tüm fareler, kurbağalar, küçük yılanlar yuvalarında korkuyla titreşir bir an önce şafak vaktinin gelmesini beklerlerdi. Anne fareler, her zaman çok yaramazlık yapan çocuklarını

baykuşa vermekle korkuturlardı... Bu, öyle kötü, o kadar zalim bir baykuştı ki, pençelerinin arasına sıkıştırdığı minik bir kaplumbağayı havalandırır, bir süre sonra aşağı bırakıp, onun kalın kabuğunun boş caddelerde gürültüyle parçalanmasından zevk alır, karnı doysa bile avlanmasını sürdürürdü.

Baykuş kimi geceler, ayın donuk mavimsi aydınlığında, kıvrıla kıvrıla akan dereleri, perdeleri inik evleri, köşe başlarında soluk, sarı ışıklar yayan sokak lambalarını gökyüzünden seyrederken: "Hu, hu, hu, buraların tek kralı benim." derdi.

Bir gece baykuş, kocaman kanatlarını açmış kasabanın üzerinde ağır ağır gezinirken, gözüne bir fındıkfaresi ilişti ve bir ok hızıyla alçalıp onu

pençesinin arasına alıverdi. Bu, kitaplarla dolu bir evin bodrumunda yaşayan, çok akıllı, bilgili bir fareydi. Uzak bir misafirlikten evine dönüyordu. Uçları sivri pençeler, yumuşacık etine değer değmez, hemen korku içinde yalvararak: "Ah, yüce efendimiz," dedi, "ne olur beni bağışlayın. Bir daha size hiç görünmem."

"Neden seni affedecek miyim ki!" diye güldü baykuş. "Karnım aç ve seni birazdan yiyeceğim. Hem karnım tok olsa bile seni neden

salıvereyim?"

"Aman efendimiz... Yapmayın. Ben yaşlıyım, etim serttir. Sizin ağzınız, körpe, güzel şeyler yemeye layıktır her zaman."

"Fark etmez," dedi baykuş.

"Ben ne olsa yerim!"

"Eğer beni midenize indirmezseniz efendim, size bundan sonraki yaşamınızda çok yararlı olabilecek bilgiler verebilirim."

Fındıkfaresinin bu sözlerini duyan baykuş kanatlarını çırparak uzun uzun, "Hu, hu, hu," diye güldü, ardından da,

"Bak sen şuna, küçücük bir fare bana akıl öğretmeye çalışıyor," dedi. "Ama canım eğlenmek istiyor bu gece..."

Ta uzaklardaki bir sokaktan gelen bekçi düdüğüne kulak kabartan baykuş, ortalık yine eski derin sessizliğine kavuşunca fareye: "Bana gündüzleri anlatabilir misin? Ben uyurken neler oluyor buralarda?"

"Gündüz demek, güneş demektir saygıdeğer efendimiz," dedi fare. Her yanını bağışlanmanın, canını kurtarmanın umudu sarmıştı. "Güneş şu karşı dağların ardında yükselmeye koyulunca yeryüzü aydınlanır, tüm doğa bir anda uyanıverir. Çevreyi bir kuş cıvıltısı, hele derelerin kıyısında, bir kurbağa vıraklaması kaplar ki sormayın."

Baykuş, iri bir tekerleğe benzeyen yumuk gözlerini merakla açtı ve, "Güneş mi!.. Güneş de ne bilge fare?" diye sordu.

"Kocaman, ateşten bir top efendimiz. Aynı ay gibi. Ama daha büyük, daha parlak. Işığı soluk ve mavimsi değil... Isıtan, tüm dünyayı uyandıran, ona hayat veren,

çok güçlü, sarı bir ışık..."

Farenin sözlerini ilgiyle dinleyen baykuş bir an sustu. Gündüzün aydınlığını, sarı parlak ışığın altında gezinen tombul fareleri, iri kurbağaları, besili çekirgeleri, yılanları aklına getirdi... Gündüz kendisi için mükemmel bir şölen olabilirdi.

"Seni bir şartla serbest bırakacağım," dedi fareye. "Gündüzü hiç yaşamadım ben. Geceler gibi gündüzlerde de rahat avlanabilir miyim?"

Akıllı fare, yaşadığı evdeki bir sürü kitaptan, baykuşların güneşe hiç bakmadığını, onun kuvvetli pırıltısından çok acı çektiğini öğrenmişti. Ancak bunu belli etmemeye, baykuşa bir oyun oynamaya karar verdi. Eğer başarırsa tüm fareler acımasız baykuştan kurtulup, geceleri korkmadan gezebilecekti.

"Aman efendim. Siz ne diyorsunuz!" dedi, "sizin bu sivri pençeleriniz, bu ucu kıvrık keskin gaganız kimde var. Gündüzleri, hiç uğraşmadan yorulmadan, neredeyse oturduğunuz yerden, pek bol olan bizleri, yılanları yiyebilirsiniz."

Fındıkfaresinin anlattıklarını

duyan baykuş, iştahla yutkundu. Sıcacık bir günde, sağından solundan geçip giden şişman yılanları, iri kurbağaları, besili fareleri kolaycacık mideye indirmek düşüncesi, onu heyecanlandırmıştı. Pençesini açıp fareyi salıverirken, "Peki," dedi, "Ne yapmam gerekiyor, güne ulaşmayı nasıl başarabilirim?"

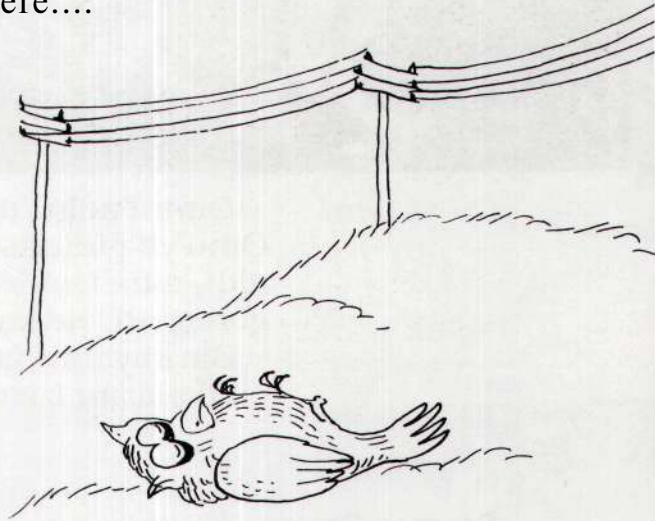
Fare gülümseyerek, "Hiç, yüce efendimiz," dedi, "sadece bekleyin. Şu karşiki dağa dikin gözlerinizi ve güneşin doğuşunu sabırla bekleyin. Gün sizi bulacaktır."

O gece baykuş uyumak için, yıkık ahşap evin kalıntılarına gitmedi. Bir dalın üzerine tüneyip farenin öğütlediği gibi beklemeye başladı... Bu uzun bekleyişinde durmadan, besili farelerin, çıtır çıtır yenecek civcivlerin, tombul yılanların düşünüy kuruyor, ağzı sulandıkça sulanıyordu...

Önce, gitgide yıldızlar sönükleşiverdi ve gökyüzünün bir yanı yavaş yavaş karanlığından sıyrılıp yerini tatlı bir maviliğe bıraktı... Bu uçuk mavimsi renk giderek pembeleşirken, ortalığı da bir anda çığlık çığlığa ötüşen kuş

sesleri kaplayıverdi. Tavşanlar, sincaplar, kurbağalar, ördekler, tavuklar sevinçle uyanıyordu. Su kıyısındaki hacı leylekler, ince uzun bacaklarıyla gezinmeye başlamışlardı bile. Ve obur baykuş, farenin gösterdiği dağın arkasından kırmızı dev bir tekerleğin ağır ağır yükseldiğini görünce, "Güneş bu olmalı," diye mırıldandı.

Bir zaman sonra, güneşe yeniden dikkatle bakan kuş onun renginin giderek sarıya dönüştüğünü fark etti. Ancak bu dev ışık güçlendikçe gözlerine dayanılmaz bir acı çöküyordu. Yuvasının loşluğuna kavuşmak için havalandıysa da, kendisine sonsuz bir sızı veren aydınlıkta uçmayı beceremedi, önüne çıkan elektrik tellerine bütün hızıyla çarpıp düşüverdi yere....

Kardeşim Balina

OMU, BALİNA kemiğinden oyarak yaptığı bibloyu babasına gösterdi. Babasının kendisiyle gurur duymasını istiyordu.

"İyi bir ayıbalığı," dedi babası. "Bir gün belki sen de Padloq kadar büyük bir sanatçı olabilirsin. Ama seninki yaşamıyor."

"Kemiği nasıl yaşatabilirim ki? Bu imkansız," dedi Omu.

"Bilemem," dedi babası.

"Ben avcıyım, oymacı değil."

Omu Padloq'a gitti.

Oymacı, Omu'nun biblosunu eline aldı. "Bu gerçekten ayıbalığına benziyor, ama bunda ruh yok," dedi ona. "Kemiğin içindeki ayıbalığını görebilmelisin. Ancak o zaman o kemiğin içindeki ayıbalığını ortaya çıkarabilir, onu özgürleştirebilirsin. Bazen ayıbalığı bir türlü gözünün önüne gelmez. Günlerce beklersin. Ta ki bir gün ilham gelene dek."

Omu Padloq'un oymalarına baktı. Beyaz ayı Omu'ya gülümsüyordu. Eline bir kemik parçası aldı, ama içinde özgürleştirebileceği hiçbir şey göremedi. Ne kadar beklemek gerekirdi?

Bir kayanın üzerine oturup martıların suya dalıp çıkmalarını izlemeye başladı. Düşündü ve bekledi.

Bekledi ve düşündü. Hiçbir şey olmadı. Çocukların sesini duydu.

"Çerçi geliyor, çerçi geliyor!"

Omu uzun süredir çerçiden bir mızıkla almak istiyordu. Pırıl pırıl nikelajlı ve bol notalı bir aletti. Belki de Omu oymacı olmak yerine müzisyen olmalıydı. Çerçiye ayıbalığı biblosunu gösterdi.

Çerçi bibloyu evirdi çevirdi. "Bu pek işe yaramaz," dedi. "Başka neyin var?"

Omu'nun canı sıkıldı. Çerçi bile yaptığını

beğenmemişti.

"Zıpkına ne dersin?" diye sordu çerçi. "Zıpkınını verirsen mızıkayı alırsın."

Omu zıpkınını vermeyi hiç düşünmemişti. Babası yapmıştı onu ve gururla taşıyordu her gittiği yere. Ama mızıkayı da çok istiyordu.

"Peki," diyerek zıpkınını çerçiye uzattı. Mızıkayı eline aldığı anda kendini çok mutlu hissetti. Zıpkını da oyma biblosunu da unuttu. Kemiğe can vermekle ilgili sorununu da.

Önceleri mızıkasıyla yalnızca düz sesler

çıkartabilirdi. Ama çok çalışırsa güzel çalabileceğini biliyordu. Oymak yerine mızıkasını çalmaya başladı.

"Lütfen şu zırlıyı iglonun dışında yapar mısın?" dedi bir gün babası.

Omu babasını kızdırmak istemezdi, bu yüzden bir yere saklandı ve öteki çocuklar onu bulana kadar çalmaya devam etti. Çocuklar onunla alay ettiler. "Omu müzisyen olamaz, Omu oymacı olamaz, Omu avcı da olamaz, çünkü zıpkını yok artık," dediler ona.

Yaz için göç ettiklerinde de babası çadırda mızıkasını çalmasına izin vermedi. "Önce o oyuncak için zıpkınını verdin, şimdi de günlerini boşa harcıyorsun."

Omu çok üzgündü. Babası onu anlamıyordu. Babası oymacı olmasını istiyordu. Onun kemiğin içindeki hayvanı göremeyişini anlamıyordu.

Omu güzel mızıkasını sakladı. Babasının sabrının taşıp onu elinden almasından korkuyordu. Müzik çalmaz oldu böylece. Oyma da yapmadı. Hiçbir şey yapmadı.

"Bir şeyler yap, tembel çocuk!" dedi babası.

"Balğa çık. Belki balık yakalamayı becerirsin."

Omu kayığına bindi. Kayığıyla dolaşırken gözüne kuytu ve gözlerden uzak bir kıyı buldu. Kayığından indi. Balık tutmak yerine mızıkasını çıkarıp çalmaya başladı. Birkaç saat içinde, harika bir şarkıyı başından sonuna çalmayı öğrenmişti.

Eve balıksız dönünce babası, "Sen işe yaramaz bir çocuksun," diye bağırdı ona. "Sen hiçbir işe yaramazsın. Senden utanıyorum."

Omu'nun kalbi çok kırıldı. Yalnızca şarkısını çalarak rahatlayabiliyordu. Bu yüzden her sabah erkenden kayığına atlayıp gizli yerine gidiyordu.

Bir gün, güneş ışınları suda yılanıp gözlerine ulaştığında, Omu kayığının çevresinde beş siyah

gölge gördü. "Katil balinalar!" diye haykırdı. Kalbi güm güm atmaya başladı. Ama mızıkasını çalmayı sürdürdü. Balinalar sanki onun müziğiyle dans ediyorlardı. Bir anda kuyruklarının üstünde doğrulup aynı anda suya düştüler.

Omu kahkahalar arasında çalmayı sürdürdü. Daha hareketli bir melodi çalmaya başladı.

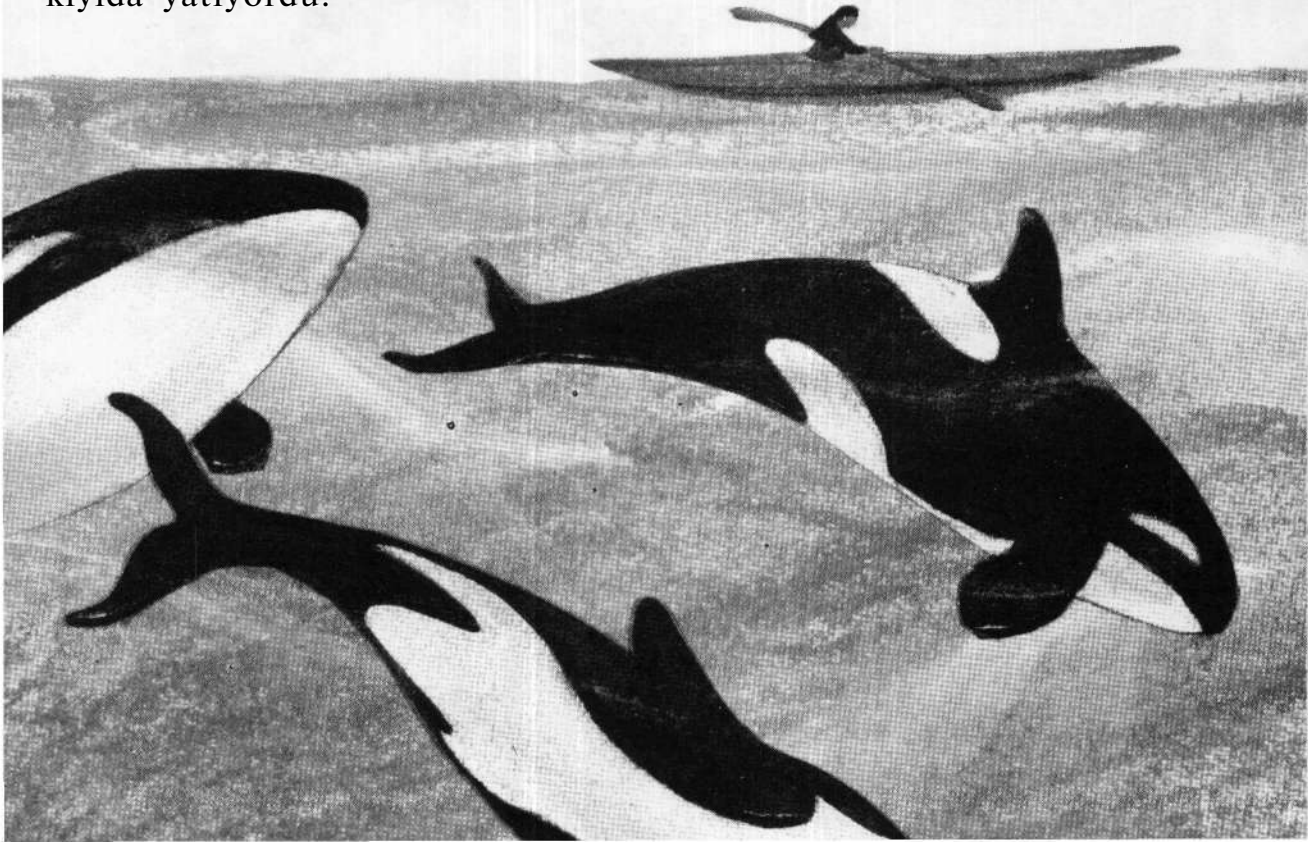
Balinalar aynı anda sırtüstü suya daldı.

Sonra birbiri ardından daireler çizdi.

Ve hop, sudan çıkıp soluk aldılar.

Omu yeni arkadaşlarından kimseye söz etmedi. Her gün onlarla buluşuyordu artık. Onlara av şarkıları çalıyordu. Yüzme şarkıları çalıyordu. Sıçrama şarkıları çalıyordu. Onlar da ona şarkılar söylüyordu.

Bir gün Omu yine gizli yerine gitmek üzere kayığına bindi. Balinalarını göremedi. Acaba okyanusa geri mi dönmüştü dostları? Elini alnına siper edip uzaklara baktı. Kıyıda bir şey gözüne ilişti. Skana adını verdiği büyük erkek balina kıyıda yatıyordu.

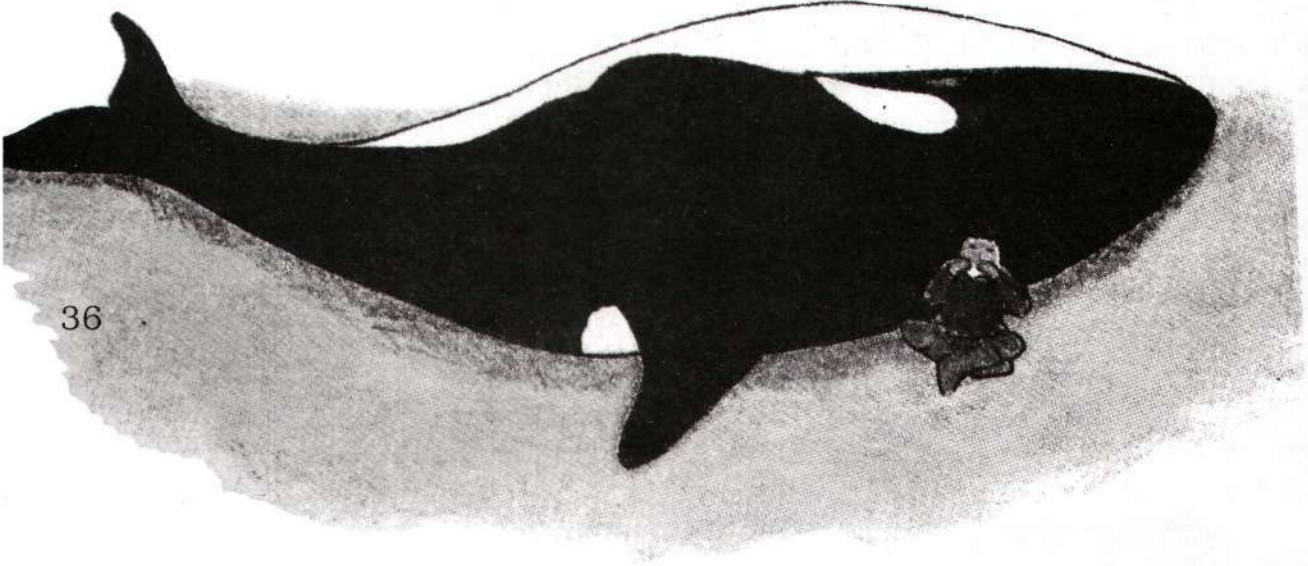

"Neden burada böyle yatıyorsun?" dedi Skana'ya. "Senin yerin burası değil."

Skana, Omu'ya kocaman, kederli gözlerle baktı. Hareket edemiyordu. Skana'nın ailesi, Omu'nun kayığının çevresinde belirdi. Şarkıları acı doluydu. Omu kederlendi.

Kıyıya çıkıp kayığını çekti. Dev balinayı itmeye, sürüklemeye çalıştı. "Yapamıyorum," dedi ona.

Balinanın başını okşadı. Skana'nın derisi kurumuş ve solmuştu. Kovasını suyla doldurup dev gövdesini ıslattı.

Sonra balina arkadaşının yanına oturup, acısını hafifletmek için ona mızıkça çaldı. Omu büyük denizlerde yarışmanın müziğini çaldı. Dalmanın, su püskürtmenin, diplerde kaybolup sonra hızla suyun yüzüne fırlamanın şarkısını çaldı.

Tam beş gün ve gece boyunca Omu arkadaşının yanında kaldı. Açlıktan guruldayan karnını duymamaya çalıştı. Kaybolduğunu sanarak üzülecek olan annesini aklına getirmemeye çalıştı. Kısa geceler ve uzun günler boyu öylece bekledi.

Bir sabah gün doğarken, balinalardan biri Omu'ya bir mors dişi getirdi. Omu bıçağını çıkarıp dişi oymaya başladı. Arkadaşı balinaya ne kadar güzel olduğunu, dişin de harika olduğunu söyledi. Oydukça Skana'nın dişte canlanmasını diledi.

Bütün gün çalıştı. Bir yandan da Skana ile konuştu durdu. Dişi oyarken hep katil balinayı aradı gözleri. Onu özgürleştirecekti.

Sonunda bitti. Skana Omu'nun dünyasını terk etti. Omu Skana'nın ruhu öteki dünyaya ucsun diye, ona mutlu bir şarkı çaldı.

Döndüğünde annesi ve babasını kıyıda buldu. "Her gün burada senin dönmeni bekledik," dediler ona. "Büyük ruhun seni aldığını sanmıştık."

"Bağışlayın," dedi Omu. "Arkadaşımı bırakamazdım."

Omu onlara Skana'yı anlattı. Oymasını gösterdi.

"Ne kadar güzel bir oyma bu," dedi babası. "Çok güzel çalışmışsın. Kemığın içindeki yaşamı ortaya çıkarmışsın."

"İşte bu benim arkadaşım balina," dedi Omu. "Oymamda yeniden canlandı."

Omu balina arkadaşısı için çaldığı şarkıları yeniden çaldı. Sonra birden, eve dönüşünün mutluluğunu anlatan bir şarkı çalmaya başladı. Müzik annesini güldürdü.

"Bu mızıkayla ne kadar çok şarkı çalabiliyorsun!" dedi babası. "Artık anlıyorum ki müziğin de gerekli sana."

Omu'nun mızıkasındaki şarkıları ortaya çıkarması da, oymanın içindekileri özgürleştirmesi de zaman almıştı. Bu zaman boyunca hep o ilhamın gelmesini beklemişti.

İPUCU BİZDEN ÇÖZÜMÜ SİZDEN

Turan Yüksel

Merhaba Sevgili Arkadaşlar,

**21 - Uyur uyur uyanmaz
Uyanırsa uyumaz
Çok sanatı var
Kimse bilmez.**

38

Yukarıdaki bilmecenin ipucunu eski bir öykü anlatarak vereceğim.

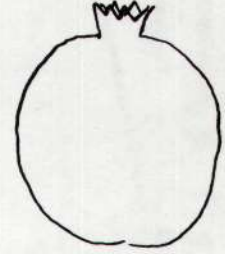
Bilmecenin yanıtı olan, "şey" çok eskiden yalnızca Çin'de varmış. Çinliler, onun ve onu besleyen ağacın, ülke sınırlarının dışına çıkarılmasını yasaklamışlar. Çıkarmak isteyenleri idam ediyorlarmış. Bu yasağa karşın, ondan elde edilen kumaşlarıysa, dış ülkelere pahalı pahalı satıyorlarmış. Günün birinde yani on üçüncü yüzyılın sonlarında, Marco Polo (Marko Polo) adında bir gezginle birlikte birkaç papaz, bu ülkeye konuk olarak gitmişler. Birkaç yıl gezip tozmuşlar. Bu arada bilmecede sorulan şeyin yumurtasını da edinmeyi ihmal etmemişler.

Gizledikleri bu yumurtaları Çin'den nasıl çıkaracaklarını düşünürken, birden Marco Polo'nun aklına bir yol gelmiş. O da şu: Her biri bir baston alacak. Onların içini oyacaklar. Yumurtaları buraya dolduracaklar, böylece ülkelerine dönecekler... Aynen böyle yapmışlar. O yumurtaları dünyaya yaymışlar.

Evet sevgili arkadaşlar, bu öykü ile, bilmecenin yanıtını bulmanız için yeterli ipucunu vermiş oldum. Bilmeciyi çözdünüz değil mi? Öyleyse bir bilmece de, ipucu, testle verilenlerden sorayım.

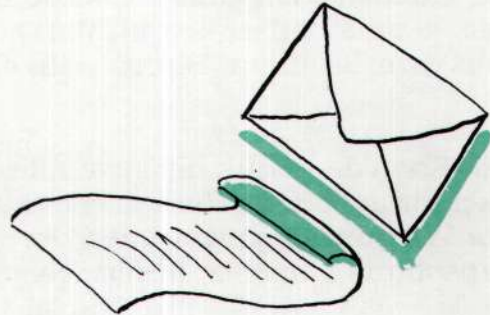

**22- İzmir'den sandık gelir,
Sandıkçılar bilmez onu.
İçinde boncuk vardır,
Boncukçular bilmez onu.
Arasında kâğıt vardır,
Kâğıtçılar bilmez onu.**

39

Seçenekler: a) incir b) nar c) mektup d) zarf

Yanıtları yazmanızı bekliyorum. Haydi kolay gelsin.

BİR KİTAP BİR YAZAR

İlse Evden Kaçtı * Christine Nöstlinger *
Çev.:Selahattin Dilidüzgün * Resimler: Eda Tuğsal *
Düzlem Yayınları * 1. Basım: Mayıs 1993. 104 sayfa *
19 x 12,5 cm * 3. hamur kağıt * siyah beyaz iç
resimler * 20.000 TL

"Dünyaya gözlerimi açtığımda dört kilo yüz otuz gram geliyordum. Saçlarım simsiyahmış. Annemin anlattığına göre oldukça güzel bir çocukmuşum. Bunun nedeni de annemin karnında normalinden üç hafta daha fazla kalmamış. Yani oldukça yetişkin bir bebek olarak dünyaya gelmişim.

...

Çocuk kitapları yazmayı hiç düşünmemiştim. Çocuklarımı büyüttüğüm yıllarda evde o kadar sıkılıyordum ki, bir çocuk kitabı resimlemek istedim. Ama bunun için önce bir çocuk kitabı gerekliydi. Ben de kafamdan bir öykü uydurup

yazdım. Çalışmam bittiğinde insanlar kitabın resimlerinden çok öyküsünü beğendiler. Kendi kendime, pekâlâ, ben de resim yapmam öyküler yazarım, dedim. İşte o gün bugündür çocuk kitapları yazıyorum. Çoğunlukla haftanın yedi günü sabahdan akşama değin yazarım. Bazen de canım hiç yazmak istemez. Ben de oturup kazak örer ve bu arada televizyondaki aptal programları izlerim. Bu kadar aptal program izledim diye kendimi suçlamak için ertesi gün oturur gazetenin biri için televizyondaki programları eleştiren bir yazı yazarım."

İlse Evden Kaçtı, Kim Takar Salatalık Kralını, Lollipop, Konrad Konserve Kutusundan Çıkan Çocuk adlı kitapların Avusturyalı yazarı Nöstlinger, kendisi anlatırken bunları söylüyor. Nöstlinger Avusturya'nın önde gelen yazarlarından. Birçok ödül almış, kitapları çeşitli dillere çevrilmiş.

İlse Evden Kaçtı'da küçük bir kızın ailesi ve ablasıyla sorunlarını psikolojik ve gerçekçi bir açıdan irdelerken çocukların dünyasına sevgiyle ve ilgiyle yaklaşıyor. Ve şunu söylüyor büyüklere, "Siz yetişkinler kendi sorunlarınız içinde hapsolmuş gibisiniz, bizleri, çocukları görmüyorsunuz sanki.

Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın Kır-mızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var. (Not: Bu sayıdaki Fındıkfaresi yazarlarına bu kitap ücretsiz olarak postalanmış-tır.

MAVİBULUT YAYINLARI 1993

KDV dahil fiyatı

* OKULÖNCESİ DİZİSİ

Pabucumun Bağı Çözüldü / Fatih Erdoğan	15.000.-
Okula Geç Kaldım / Fatih Erdoğan	15.000.-
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli)/M. Waddell-B. Firth	70.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	65.000.-
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli)/ Aytül Akal	65.000.-
Kırçıl Horoz (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	45.000.-
Demet'in Bahçesi (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	45.000.-
Kedi (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Balık (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Köpek (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-
Kuş (Ciltli)/ Ayla Çınaroğlu	15.000.-

* DERGİLER

KIRMIZIFARE 2, 3,4,5, 6, 7, 8,12,13,14,15,16,17,18,19,20	15.000.-
Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ 3,4, 5	20.000.-

MAVİBULUTYAYINLARI Yeniçarsı Cad.

33 / 2 Ferah Ap. D.4 80060

Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75-76 Faks: 244 08 60

EDEBİLANÇO

Kırmızıfare'nin ilk 20 sayısı toplam 712 sayfa tutmaktadır. Bu sayfaların yalnızca 692 sayfasında edebiyata yer verilmiştir. (Çünkü her derginin 1 sayfası "İçindekiler" sayfası olarak ayrılmıştır.) Bu durumda derginin edebiyata yer verme oranı ancak %97 olabilmektedir. Bu 20 sayıda 119 öykü, 27 şiir yayımlanmış, bu öykü ve şiirler 60 yazar tarafından yazılmış, 47 çizer tarafından resimlenmiştir. Kırmızıfare okurlarına tam 23 kitap tanıtılmıştır. Milli Eğitim Bakanlığı'nca okullara tavsiye edilen Kırmızıfare, Kültür Bakanlığı'nın talebi üzerine Türkiye'nin bütün halk ve çocuk kütüphanelerine gönderilmektedir. 7-13 yaş çocukları ve onların anneleri, babaları, ağabey ve ablaları, kuzenleri, enişterleri, teyzeleri, yengeleri, amcaları ve dayıları, nineleri ve dedeleri, yakın arkadaşları ve onların uzak akrabaları abone olarak veya kitapçılardan edinerek Kırmızıfare'leri okumaktadır.

KÂR/ZARAR: Bir Kırmızıfare aboneliği zeki ve duygulu, dolayısıyla da başarılı bireylerin yetişebilmesi yönünde yapılacak en küçük ama karşılığını ömür boyu toplum olarak alacağımız en kârlı yatırımdır.

ÖNERİ:

Hemen Kırmızıfare'yi arayın.

